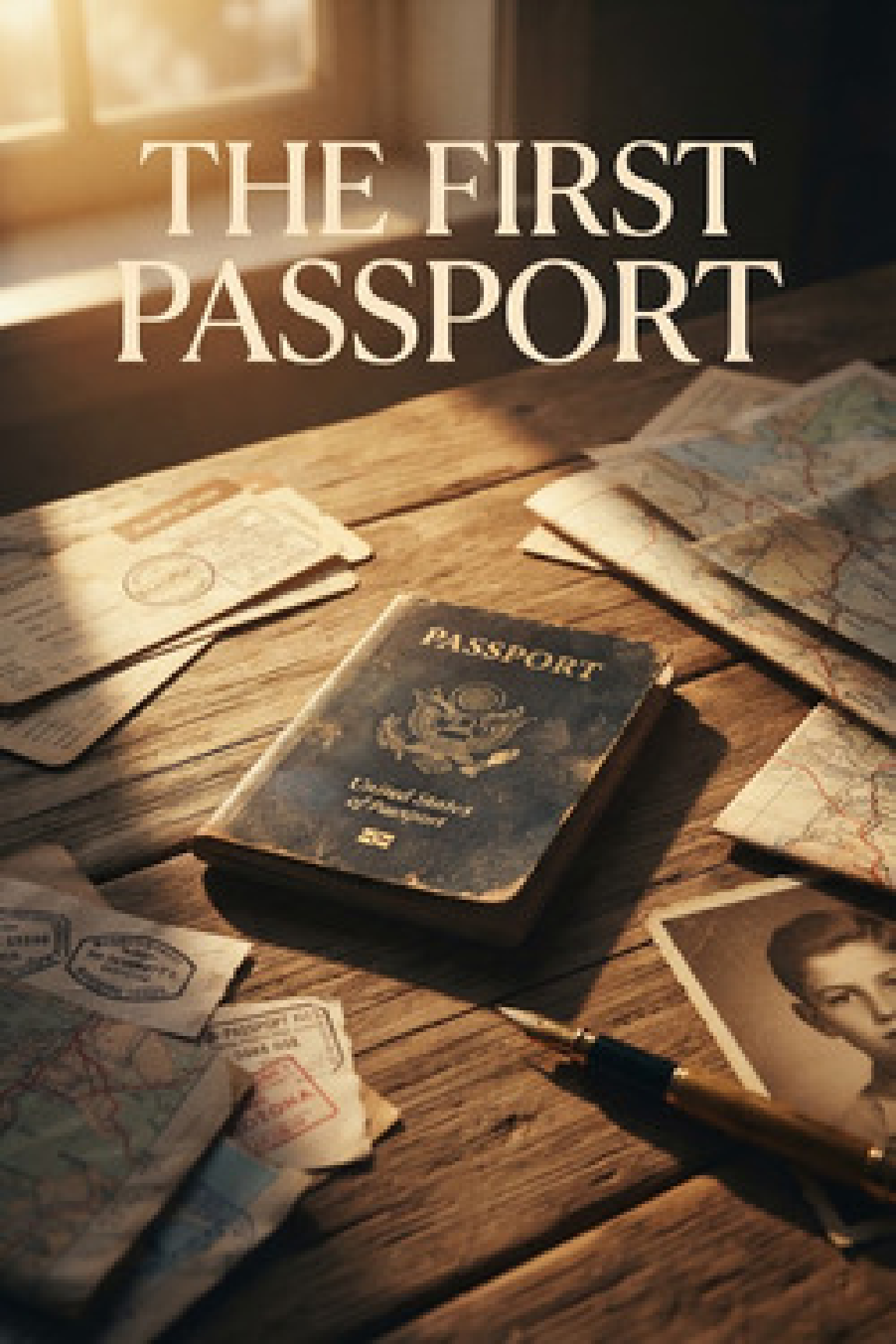

THE FIRST
PASSPORT
PASSPORT

PRAG 4

Primul Paşaport

Mulţi ani am crezut că îmi construiam o carieră.

Era o convingere rezonabilă.

În fiecare dimineaţă mă trezeam ca să muncesc.

Fiecare săptămână avea obiective.

Fiecare lună avea rezultate.

Fiecare an avea un bilanţ.

Totul părea să confirme ideea că centrul poveştii era munca.

Apoi a venit timpul.

Şi timpul, ca întotdeauna, s-a însărcinat să pună fiecare lucru la locul său.

Astăzi, privind înapoi, nu-mi amintesc cifrele atât cât îmi amintesc oamenii.

Nu-mi amintesc statisticile atât cât îmi amintesc conversaţiile.

Nu-mi amintesc procedurile atât cât îmi amintesc deciziile.

Este o descoperire surprinzătoare.

Petrecem o viaţă crezând că valoarea se află în structuri.

Apoi descoperim că valoarea era ascunsă în fiinţele umane care străbăteau acele structuri.

Am intrat într-o lume care avea reguli precise.

Obiective clare.

Standarde ridicate.

Pretindea disciplină.

Cerea responsabilitate.

Nu acorda mult spaţiu scurtăturilor.

Era un mediu exigent.

Şi a fost un noroc.

Pentru că disciplina este o formă de respect.

Înainte de toate faţă de tine însuţi.

Trăim într-o epocă ce celebrează neîncetat talentul.

Eu am învăţat să respect ceva diferit.

Statornicia.

Talentul poate deschide o uşă.

Statornicia îţi permite să străbaţi coridorul.

Mulţi oameni strălucitori dispar.

Mulţi oameni obişnuiţi construiesc în schimb opere extraordinare.

Diferenţa rareori este inteligenţa.

Adesea este continuitatea.

Zi după zi.

Decizie după decizie.

Responsabilitate după responsabilitate.

Acolo am început să înţeleg un lucru fundamental.

O organizaţie nu este niciodată cu adevărat făcută din clădiri.

Nu este făcută din logo-uri.

Nu este făcută din sloganuri.

Este făcută din comportamente repetate în timp.

Fiecare companie posedă o cultură vizibilă şi una invizibilă.

Prima apare în broşuri.

A doua iese la iveală când nimeni nu priveşte.

Când apare o problemă.

Când un client este nemulţumit.

Când un rezultat lipseşte.

Când o criză bate la uşă.

În acel moment descoperi ceea ce contează cu adevărat.

Ani de zile am observat bărbaţi şi femei sub presiune.

Unii se schimbau complet.

Alţii dezvăluiau ce era mai bun în ei.

Şi în acele momente învăţam.

Nu din succese.

Din reacţii.

Pentru că adevărata identitate a unei persoane iese rareori la iveală în zilele uşoare.

Se manifestă când ceva se rupe.

Când planul eşuează.

Când siguranţa dispare.

Când rămâne doar caracterul.

Multe dintre cele mai importante lecţii ale vieţii mele nu au venit dintr-o sală de clasă.

Nu au venit dintr-o carte.

Au venit din întâlniri cotidiene.

De la colegi.

De la clienţi.

De la oameni care probabil nu şi-au imaginat niciodată că predau ceva.

Viaţa funcţionează adesea aşa.

Cei mai importanţi dascăli nu se prezintă ca dascăli.

Pur şi simplu trăiesc în faţa noastră.

Şi ceva din ei rămâne.

Cu trecerea anilor am început să călătoresc.

Naţiuni diferite.

Culturi diferite.

Limbi diferite.

La început căutam diferenţele.

Era firesc.

Fiecare ţară părea să posede o personalitate proprie.

Un ritm.

O logică.

O sensibilitate.

Apoi s-a întâmplat ceva.

Am început să observ asemănările.

Un tată îngrijorat pentru viitorul copiilor.

O mamă gata să se sacrifice.

Un tânăr dornic să-şi demonstreze valoarea.

Un muncitor care cere respect.

Un bătrân care vrea să fie ascultat.

Coordonatele se schimbau.

Fiinţa umană rămânea surprinzător de asemănătoare.

Atunci am început să înţeleg că compania era mult mai mult decât un loc de muncă.

Era o fereastră.

Îmi permitea să observ lumea.

Să intru în realităţi pe care altfel nu le-aş fi cunoscut niciodată.

Să înţeleg că geografia îi separă pe oameni mult mai puţin decât cred ei.

Fiecare călătorie adăuga ceva.

Fiecare întâlnire muta o graniţă mentală.

Fiecare experienţă dărâma o prejudecată.

Şi fără să-mi dau seama învăţam o lecţie mai mare decât munca însăşi.

Fiinţa umană vine înaintea oricărui sistem.

Întotdeauna.

Strategiile se schimbă.

Pieţele se schimbă.

Tehnologiile se schimbă.

Generaţiile se schimbă.

Dar încrederea rămâne.

Respectul rămâne.

Cuvântul dat rămâne.

Sunt monede care nu-şi pierd niciodată valoarea.

Când mă întorc cu gândul la acea perioadă a vieţii mele, nu o consider doar un parcurs profesional.

O consider o ucenicie umană.

Un laborator.

O şcoală informală în care fiecare zi adăuga un detaliu la înţelegerea lumii.

De aceea astăzi zâmbesc când cineva reduce o carieră la o serie de roluri.

Rolurile sunt temporare.

Lecţiile rămân.

Oamenii rămân.

Transformările rămân.

Până la urmă nu port cu mine o organigramă.

Nu port cu mine o poziţie.

Nu port cu mine un titlu.

Port cu mine sute de chipuri.

Mii de conversaţii.

O cantitate incalculabilă de lecţii primite de la oameni obişnuiţi.

Şi mai presus de toate o certitudine.

Compania era importantă.

Foarte importantă.

M-a format.

M-a pus la încercare.

Mi-a deschis drumuri pe care nu le-aş fi imaginat niciodată.

Dar nu era ţinta finală.

Era punctul de plecare.

Pentru că munca construia competenţe.

Lumea construia conştientizare.

Iar adevărata poveste, cea care prindea formă încet în interiorul meu, abia urma să înceapă.